

lo mateix un portuguès del Minho que de l'Alemtejo, i la futura república tindrà en compte aquestes diferències. Ara mateix, com els municipis no poden orientar-se republicanismen, se diu que la política administrativa, localista. L'autonomia municipal, doncs, té una forma realista a Portugal, i en l'avvenir l'autonomia tindrà una consagració legislativa.

La nostra consagració fa somriure al vell republicà. Riu benivolentment la seva cara de patriarca, i ab la dolça fluïdesa del portuguès, ens diu:

—La «solidaritat» preconiza l'intangibilitat nacional catalana i les autonomies locals. Molt il·loable. Però jo veig en la Solidaritat la transcendència d'una cosició cordial. En Salmerón president, ell, ell heretge, a carlins i carlins, encapsant l'orientació parlamentària, obtenint per la sola efectivitat de la seva representació un imperi sobre les àlies, enemigues de les idees liberals i dels contactes liberals, té una força virtualitat de liberalisme. La Solidaritat és una estupefacció apoteòtica sentimental, ab la qual triomfa lo que constitueix el nivell de la vida contemporània: la tolerància. Parlen els peripatètics madrilenys, ab tot d'ofesos, de que s'ha passat la bandera catalana per Madrid. I millor! Totes les banderes han d'esser inviolables i reduir al sol. Però veig que passa a Espanya lo que a Portugal i altres llocs d'Europa. El liberalisme, no com a doctrina, com a poder governatiu, està fracassant, i està imposant l'hipòcrisia de la coacció. No tenen ni la bona fe de la llibertat portada a pas de tortuga, però a la llibertat dels conservadors, ni la seva franquesa retardatària. Per què han de demanar els liberals espantats la restricció de lo que's conservat?

Hem raonat doctrinàriament sobre liberalisme. Parlava en Machado desde la seva cadira, com desde l'alt silló de una tribuna acadèmica, i, com a final de la seva oració, ens ha fet el present d'una frase, forta i daurada com el cinyac que beviam:

—En tota la península no's parla més que de la vitalitat lusitana i la catalana. No sembla sinó, senyors, que estem en aquell any de 1648...

—Si, és curiosa aquesta conversa...
—Jo pensava en la comunicació de l'Alomà i Hem d'apelar davant del món! Hem d'acudir al tribunal d'Europa! Doncs bé, davant d'una excelsitud del pensament europeu, don Machado, àrbitre d'un poble, oràcul de multituds, ànima propietària de clarividències, hem informat, i ell, el conseller àulic, després d'escoltarnos, constata la seva fe per les nostres paraules, ha fallat reivindicantnos, posant, al dir-ho, en la paraula «Catalunya», soroll heretge. Aquesta tarda, en aquest recel del cafè de Fornos, el vell cor de Madrid, la superioritat espiritual d'un home s'ha sumat a la glorificació catalana. I aquest home potser serà quefe d'Estat, potser repetirà les nostres paraules al seu poble, potser, en les vicissituds del temps, farà que una munió sorgeixi entre dues llunyanes terres, repetint-se l'història... Mentre tant, Madrid passa darrera els finestrals policòmics, indiferent a tot, ab l'esclèptica beatitud dels éssers que frueixen del sol sense adonar-sen.

Devallava el sol i era l'estància una flor morada, i era més bella en el capvespre la testa blanca del Bernat Machado. Hem sortit. El gran home portuguès ha corat vallescaament el cos, com un vell embaixador despedint a uns altres embaixadors en una hora de galanes i corals converses...

MARIUS AGUILAR

En Salmerón, la Solidaritat i la premsa estrangera

De la necrologia que la notable revista internacional de París «Le Courrier Européen» dedica a don Nicolau Salmerón, en traduí el paràgraf final:

«Salmerón havia acceptat ab entusiasme l'idea de la Solidaritat catalana. Ell fou el seu més ardent defensor. Durant la seva llarga experiència de quefe de l'oposició republicana, s'havia pogut donar de l'ineflicitat de la lluita parlamentària contra un sistema governamental al qual un règim de centralisme a ultrança feia senyor absolut de l'Espanya, disposant a son grat, no solament de tota l'administració fins als seus darrers rotlles, sinó fins dels seus mateixos dels electors. El caciquisme, aquest flagell de l'Espanya contemporània, trencava tota la solidaritat. Així és que se'n va adreçar al vast moviment nascut a Catalunya, per destruir aquest sistema nefast i instaurar, al menys en una regió, tot esperant que'l país enter la seguis, una vida realment nacional. Associant-se així aquests heretges d'una part de l'Espanya, Salmerón podria guanyar una nova confiança als destins del seu país i de l'ideal democràtic i republicà al qual s'afegia fidel en tot el curs de la seva admirable vida».

De Cala Ciutat

D'APASSIONAMENT

Amic Rahola: Vos bé podríeu saber lo molt que us aprecia'l que escriu aquestes ratlles. Y per això, perquè ho sabeu, no tinc necessitat de trobar a reüll aquest apeli, per fer-lo servir d'excusa, per de-manar-vos en nom d'ell, que perdoneu aquelles paraules, aquelles frases que puguin molestar-vos i que, en les ratlles que segueixen hi estan escrites ab una sinceritat absoluta.

En la sessió passada cometeu, amic Rahola, un greu pecat, lo humil crims de lo que passa a Cala Ciutat, no us perdono, no us absol del pecat que cometeu.

Sabeu a què'm refereixo? Ben segur... La comissió de cementiris tan quieta, tan pacífica, presentant a l'aprovació del consistori un dictamen trascendental, aquell en el qual se demanava que l'Ajuntament interposés un recurs d'absolució, contra la disposició del governador civil, per la qual se sospenia l'acord de l'Ajuntament de acudir en demanda als poders públics sobre la neutralització de cementiris—Oh! jo recordo aquella sessió en que's discutí el capital problema de la neutralització, i sento encara, al recordant-lo, córrer per les venes la meua sang arborada, i un batiment de cor, i una escalfor al rostre.

Y vos, amic Rahola, al posar-se a votació el dictamen de referència, abandonàreu el Saló de Cent... Y és així que jo considero com un greu pecat, com un pecat que no podem perdonar-vos cap dels homes de les vostres generacions.

Per què no votàveu en pró? Per què no votàveu en contra? O a l'an costat o a l'altre, però mai, mai, sortiu del Saló de Cent.

lo mateix un portuguès del Minho que de l'Alemtejo, i la futura república tindrà en compte aquestes diferències.

—La «solidaritat» preconiza l'intangibilitat nacional catalana i les autonomies locals. Molt il·loable. Però jo veig en la Solidaritat la transcendència d'una cosició cordial. En Salmerón president, ell, ell heretge, a carlins i carlins, encapsant l'orientació parlamentària, obtenint per la sola efectivitat de la seva representació un imperi sobre les àlies, enemigues de les idees liberals i dels contactes liberals, té una força virtualitat de liberalisme. La Solidaritat és una estupefacció apoteòtica sentimental, ab la qual triomfa lo que constitueix el nivell de la vida contemporània: la tolerància. Parlen els peripatètics madrilenys, ab tot d'ofesos, de que s'ha passat la bandera catalana per Madrid. I millor! Totes les banderes han d'esser inviolables i reduir al sol. Però veig que passa a Espanya lo que a Portugal i altres llocs d'Europa. El liberalisme, no com a doctrina, com a poder governatiu, està fracassant, i està imposant l'hipòcrisia de la coacció. No tenen ni la bona fe de la llibertat portada a pas de tortuga, però a la llibertat dels conservadors, ni la seva franquesa retardatària. Per què han de demanar els liberals espantats la restricció de lo que's conservat?

Hem raonat doctrinàriament sobre liberalisme. Parlava en Machado desde la seva cadira, com desde l'alt silló de una tribuna acadèmica, i, com a final de la seva oració, ens ha fet el present d'una frase, forta i daurada com el cinyac que beviam:

—En tota la península no's parla més que de la vitalitat lusitana i la catalana. No sembla sinó, senyors, que estem en aquell any de 1648...

—Si, és curiosa aquesta conversa...
—Jo pensava en la comunicació de l'Alomà i Hem d'apelar davant del món! Hem d'acudir al tribunal d'Europa! Doncs bé, davant d'una excelsitud del pensament europeu, don Machado, àrbitre d'un poble, oràcul de multituds, ànima propietària de clarividències, hem informat, i ell, el conseller àulic, després d'escoltarnos, constata la seva fe per les nostres paraules, ha fallat reivindicantnos, posant, al dir-ho, en la paraula «Catalunya», soroll heretge. Aquesta tarda, en aquest recel del cafè de Fornos, el vell cor de Madrid, la superioritat espiritual d'un home s'ha sumat a la glorificació catalana. I aquest home potser serà quefe d'Estat, potser repetirà les nostres paraules al seu poble, potser, en les vicissituds del temps, farà que una munió sorgeixi entre dues llunyanes terres, repetint-se l'història... Mentre tant, Madrid passa darrera els finestrals policòmics, indiferent a tot, ab l'esclèptica beatitud dels éssers que frueixen del sol sense adonar-sen.

Devallava el sol i era l'estància una flor morada, i era més bella en el capvespre la testa blanca del Bernat Machado. Hem sortit. El gran home portuguès ha corat vallescaament el cos, com un vell embaixador despedint a uns altres embaixadors en una hora de galanes i corals converses...

MARIUS AGUILAR

En Salmerón, la Solidaritat i la premsa estrangera

De la necrologia que la notable revista internacional de París «Le Courrier Européen» dedica a don Nicolau Salmerón, en traduí el paràgraf final:

«Salmerón havia acceptat ab entusiasme l'idea de la Solidaritat catalana. Ell fou el seu més ardent defensor. Durant la seva llarga experiència de quefe de l'oposició republicana, s'havia pogut donar de l'ineflicitat de la lluita parlamentària contra un sistema governamental al qual un règim de centralisme a ultrança feia senyor absolut de l'Espanya, disposant a son grat, no solament de tota l'administració fins als seus darrers rotlles, sinó fins dels seus mateixos dels electors. El caciquisme, aquest flagell de l'Espanya contemporània, trencava tota la solidaritat. Així és que se'n va adreçar al vast moviment nascut a Catalunya, per destruir aquest sistema nefast i instaurar, al menys en una regió, tot esperant que'l país enter la seguis, una vida realment nacional. Associant-se així aquests heretges d'una part de l'Espanya, Salmerón podria guanyar una nova confiança als destins del seu país i de l'ideal democràtic i republicà al qual s'afegia fidel en tot el curs de la seva admirable vida».

De Cala Ciutat

D'APASSIONAMENT

Amic Rahola: Vos bé podríeu saber lo molt que us aprecia'l que escriu aquestes ratlles. Y per això, perquè ho sabeu, no tinc necessitat de trobar a reüll aquest apeli, per fer-lo servir d'excusa, per de-manar-vos en nom d'ell, que perdoneu aquelles paraules, aquelles frases que puguin molestar-vos i que, en les ratlles que segueixen hi estan escrites ab una sinceritat absoluta.

En la sessió passada cometeu, amic Rahola, un greu pecat, lo humil crims de lo que passa a Cala Ciutat, no us perdono, no us absol del pecat que cometeu.

Sabeu a què'm refereixo? Ben segur... La comissió de cementiris tan quieta, tan pacífica, presentant a l'aprovació del consistori un dictamen trascendental, aquell en el qual se demanava que l'Ajuntament interposés un recurs d'absolució, contra la disposició del governador civil, per la qual se sospenia l'acord de l'Ajuntament de acudir en demanda als poders públics sobre la neutralització de cementiris—Oh! jo recordo aquella sessió en que's discutí el capital problema de la neutralització, i sento encara, al recordant-lo, córrer per les venes la meua sang arborada, i un batiment de cor, i una escalfor al rostre.

Y vos, amic Rahola, al posar-se a votació el dictamen de referència, abandonàreu el Saló de Cent... Y és així que jo considero com un greu pecat, com un pecat que no podem perdonar-vos cap dels homes de les vostres generacions.

Per què no votàveu en pró? Per què no votàveu en contra? O a l'an costat o a l'altre, però mai, mai, sortiu del Saló de Cent.

lo mateix un portuguès del Minho que de l'Alemtejo, i la futura república tindrà en compte aquestes diferències.

—La «solidaritat» preconiza l'intangibilitat nacional catalana i les autonomies locals. Molt il·loable. Però jo veig en la Solidaritat la transcendència d'una cosició cordial. En Salmerón president, ell, ell heretge, a carlins i carlins, encapsant l'orientació parlamentària, obtenint per la sola efectivitat de la seva representació un imperi sobre les àlies, enemigues de les idees liberals i dels contactes liberals, té una força virtualitat de liberalisme. La Solidaritat és una estupefacció apoteòtica sentimental, ab la qual triomfa lo que constitueix el nivell de la vida contemporània: la tolerància. Parlen els peripatètics madrilenys, ab tot d'ofesos, de que s'ha passat la bandera catalana per Madrid. I millor! Totes les banderes han d'esser inviolables i reduir al sol. Però veig que passa a Espanya lo que a Portugal i altres llocs d'Europa. El liberalisme, no com a doctrina, com a poder governatiu, està fracassant, i està imposant l'hipòcrisia de la coacció. No tenen ni la bona fe de la llibertat portada a pas de tortuga, però a la llibertat dels conservadors, ni la seva franquesa retardatària. Per què han de demanar els liberals espantats la restricció de lo que's conservat?

Hem raonat doctrinàriament sobre liberalisme. Parlava en Machado desde la seva cadira, com desde l'alt silló de una tribuna acadèmica, i, com a final de la seva oració, ens ha fet el present d'una frase, forta i daurada com el cinyac que beviam:

—En tota la península no's parla més que de la vitalitat lusitana i la catalana. No sembla sinó, senyors, que estem en aquell any de 1648...

—Si, és curiosa aquesta conversa...
—Jo pensava en la comunicació de l'Alomà i Hem d'apelar davant del món! Hem d'acudir al tribunal d'Europa! Doncs bé, davant d'una excelsitud del pensament europeu, don Machado, àrbitre d'un poble, oràcul de multituds, ànima propietària de clarividències, hem informat, i ell, el conseller àulic, després d'escoltarnos, constata la seva fe per les nostres paraules, ha fallat reivindicantnos, posant, al dir-ho, en la paraula «Catalunya», soroll heretge. Aquesta tarda, en aquest recel del cafè de Fornos, el vell cor de Madrid, la superioritat espiritual d'un home s'ha sumat a la glorificació catalana. I aquest home potser serà quefe d'Estat, potser repetirà les nostres paraules al seu poble, potser, en les vicissituds del temps, farà que una munió sorgeixi entre dues llunyanes terres, repetint-se l'història... Mentre tant, Madrid passa darrera els finestrals policòmics, indiferent a tot, ab l'esclèptica beatitud dels éssers que frueixen del sol sense adonar-sen.

Devallava el sol i era l'estància una flor morada, i era més bella en el capvespre la testa blanca del Bernat Machado. Hem sortit. El gran home portuguès ha corat vallescaament el cos, com un vell embaixador despedint a uns altres embaixadors en una hora de galanes i corals converses...

MARIUS AGUILAR

En Salmerón, la Solidaritat i la premsa estrangera

De la necrologia que la notable revista internacional de París «Le Courrier Européen» dedica a don Nicolau Salmerón, en traduí el paràgraf final:

«Salmerón havia acceptat ab entusiasme l'idea de la Solidaritat catalana. Ell fou el seu més ardent defensor. Durant la seva llarga experiència de quefe de l'oposició republicana, s'havia pogut donar de l'ineflicitat de la lluita parlamentària contra un sistema governamental al qual un règim de centralisme a ultrança feia senyor absolut de l'Espanya, disposant a son grat, no solament de tota l'administració fins als seus darrers rotlles, sinó fins dels seus mateixos dels electors. El caciquisme, aquest flagell de l'Espanya contemporània, trencava tota la solidaritat. Així és que se'n va adreçar al vast moviment nascut a Catalunya, per destruir aquest sistema nefast i instaurar, al menys en una regió, tot esperant que'l país enter la seguis, una vida realment nacional. Associant-se així aquests heretges d'una part de l'Espanya, Salmerón podria guanyar una nova confiança als destins del seu país i de l'ideal democràtic i republicà al qual s'afegia fidel en tot el curs de la seva admirable vida».

De Cala Ciutat

D'APASSIONAMENT

Amic Rahola: Vos bé podríeu saber lo molt que us aprecia'l que escriu aquestes ratlles. Y per això, perquè ho sabeu, no tinc necessitat de trobar a reüll aquest apeli, per fer-lo servir d'excusa, per de-manar-vos en nom d'ell, que perdoneu aquelles paraules, aquelles frases que puguin molestar-vos i que, en les ratlles que segueixen hi estan escrites ab una sinceritat absoluta.

En la sessió passada cometeu, amic Rahola, un greu pecat, lo humil crims de lo que passa a Cala Ciutat, no us perdono, no us absol del pecat que cometeu.

Sabeu a què'm refereixo? Ben segur... La comissió de cementiris tan quieta, tan pacífica, presentant a l'aprovació del consistori un dictamen trascendental, aquell en el qual se demanava que l'Ajuntament interposés un recurs d'absolució, contra la disposició del governador civil, per la qual se sospenia l'acord de l'Ajuntament de acudir en demanda als poders públics sobre la neutralització de cementiris—Oh! jo recordo aquella sessió en que's discutí el capital problema de la neutralització, i sento encara, al recordant-lo, córrer per les venes la meua sang arborada, i un batiment de cor, i una escalfor al rostre.

Y vos, amic Rahola, al posar-se a votació el dictamen de referència, abandonàreu el Saló de Cent... Y és així que jo considero com un greu pecat, com un pecat que no podem perdonar-vos cap dels homes de les vostres generacions.

Per què no votàveu en pró? Per què no votàveu en contra? O a l'an costat o a l'altre, però mai, mai, sortiu del Saló de Cent.

lo mateix un portuguès del Minho que de l'Alemtejo, i la futura república tindrà en compte aquestes diferències.

—La «solidaritat» preconiza l'intangibilitat nacional catalana i les autonomies locals. Molt il·loable. Però jo veig en la Solidaritat la transcendència d'una cosició cordial. En Salmerón president, ell, ell heretge, a carlins i carlins, encapsant l'orientació parlamentària, obtenint per la sola efectivitat de la seva representació un imperi sobre les àlies, enemigues de les idees liberals i dels contactes liberals, té una força virtualitat de liberalisme. La Solidaritat és una estupefacció apoteòtica sentimental, ab la qual triomfa lo que constitueix el nivell de la vida contemporània: la tolerància. Parlen els peripatètics madrilenys, ab tot d'ofesos, de que s'ha passat la bandera catalana per Madrid. I millor! Totes les banderes han d'esser inviolables i reduir al sol. Però veig que passa a Espanya lo que a Portugal i altres llocs d'Europa. El liberalisme, no com a doctrina, com a poder governatiu, està fracassant, i està imposant l'hipòcrisia de la coacció. No tenen ni la bona fe de la llibertat portada a pas de tortuga, però a la llibertat dels conservadors, ni la seva franquesa retardatària. Per què han de demanar els liberals espantats la restricció de lo que's conservat?

Hem raonat doctrinàriament sobre liberalisme. Parlava en Machado desde la seva cadira, com desde l'alt silló de una tribuna acadèmica, i, com a final de la seva oració, ens ha fet el present d'una frase, forta i daurada com el cinyac que beviam:

—En tota la península no's parla més que de la vitalitat lusitana i la catalana. No sembla sinó, senyors, que estem en aquell any de 1648...

—Si, és curiosa aquesta conversa...
—Jo pensava en la comunicació de l'Alomà i Hem d'apelar davant del món! Hem d'acudir al tribunal d'Europa! Doncs bé, davant d'una excelsitud del pensament europeu, don Machado, àrbitre d'un poble, oràcul de multituds, ànima propietària de clarividències, hem informat, i ell, el conseller àulic, després d'escoltarnos, constata la seva fe per les nostres paraules, ha fallat reivindicantnos, posant, al dir-ho, en la paraula «Catalunya», soroll heretge. Aquesta tarda, en aquest recel del cafè de Fornos, el vell cor de Madrid, la superioritat espiritual d'un home s'ha sumat a la glorificació catalana. I aquest home potser serà quefe d'Estat, potser repetirà les nostres paraules al seu poble, potser, en les vicissituds del temps, farà que una munió sorgeixi entre dues llunyanes terres, repetint-se l'història... Mentre tant, Madrid passa darrera els finestrals policòmics, indiferent a tot, ab l'esclèptica beatitud dels éssers que frueixen del sol sense adonar-sen.

Devallava el sol i era l'estància una flor morada, i era més bella en el capvespre la testa blanca del Bernat Machado. Hem sortit. El gran home portuguès ha corat vallescaament el cos, com un vell embaixador despedint a uns altres embaixadors en una hora de galanes i corals converses...

MARIUS AGUILAR

En Salmerón, la Solidaritat i la premsa estrangera

De la necrologia que la notable revista internacional de París «Le Courrier Européen» dedica a don Nicolau Salmerón, en traduí el paràgraf final:

«Salmerón havia acceptat ab entusiasme l'idea de la Solidaritat catalana. Ell fou el seu més ardent defensor. Durant la seva llarga experiència de quefe de l'oposició republicana, s'havia pogut donar de l'ineflicitat de la lluita parlamentària contra un sistema governamental al qual un règim de centralisme a ultrança feia senyor absolut de l'Espanya, disposant a son grat, no solament de tota l'administració fins als seus darrers rotlles, sinó fins dels seus mateixos dels electors. El caciquisme, aquest flagell de l'Espanya contemporània, trencava tota la solidaritat. Així és que se'n va adreçar al vast moviment nascut a Catalunya, per destruir aquest sistema nefast i instaurar, al menys en una regió, tot esperant que'l país enter la seguis, una vida realment nacional. Associant-se així aquests heretges d'una part de l'Espanya, Salmerón podria guanyar una nova confiança als destins del seu país i de l'ideal democràtic i republicà al qual s'afegia fidel en tot el curs de la seva admirable vida».

De Cala Ciutat

D'APASSIONAMENT

Amic Rahola: Vos bé podríeu saber lo molt que us aprecia'l que escriu aquestes ratlles. Y per això, perquè ho sabeu, no tinc necessitat de trobar a reüll aquest apeli, per fer-lo servir d'excusa, per de-manar-vos en nom d'ell, que perdoneu aquelles paraules, aquelles frases que puguin molestar-vos i que, en les ratlles que segueixen hi estan escrites ab una sinceritat absoluta.

En la sessió passada cometeu, amic Rahola, un greu pecat, lo humil crims de lo que passa a Cala Ciutat, no us perdono, no us absol del pecat que cometeu.

Sabeu a què'm refereixo? Ben segur... La comissió de cementiris tan quieta, tan pacífica, presentant a l'aprovació del consistori un dictamen trascendental, aquell en el qual se demanava que l'Ajuntament interposés un recurs d'absolució, contra la disposició del governador civil, per la qual se sospenia l'acord de l'Ajuntament de acudir en demanda als poders públics sobre la neutralització de cementiris—Oh! jo recordo aquella sessió en que's discutí el capital problema de la neutralització, i sento encara, al recordant-lo, córrer per les venes la meua sang arborada, i un batiment de cor, i una escalfor al rostre.

Y vos, amic Rahola, al posar-se a votació el dictamen de referència, abandonàreu el Saló de Cent... Y és així que jo considero com un greu pecat, com un pecat que no podem perdonar-vos cap dels homes de les vostres generacions.

Per què no votàveu en pró? Per què no votàveu en contra? O a l'an costat o a l'altre, però mai, mai, sortiu del Saló de Cent.

lo mateix un portuguès del Minho que de l'Alemtejo, i la futura república tindrà en compte aquestes diferències.

—La «solidaritat» preconiza l'intangibilitat nacional catalana i les autonomies locals. Molt il·loable. Però jo veig en la Solidaritat la transcendència d'una cosició cordial. En Salmerón president, ell, ell heretge, a carlins i carlins, encapsant l'orientació parlamentària, obtenint per la sola efectivitat de la seva representació un imperi sobre les àlies, enemigues de les idees liberals i dels contactes liberals, té una força virtualitat de liberalisme. La Solidaritat és una estupefacció apoteòtica sentimental, ab la qual triomfa lo que constitueix el nivell de la vida contemporània: la tolerància. Parlen els peripatètics madrilenys, ab tot d'ofesos, de que s'ha passat la bandera catalana per Madrid. I millor! Totes les banderes han d'esser inviolables i reduir al sol. Però veig que passa a Espanya lo que a Portugal i altres llocs d'Europa. El liberalisme, no com a doctrina, com a poder governatiu, està fracassant, i està imposant l'hipòcrisia de la coacció. No tenen ni la bona fe de la llibertat portada a pas de tortuga, però a la llibertat dels conservadors, ni la seva franquesa retardatària. Per què han de demanar els liberals espantats la restricció de lo que's conservat?

Hem raonat doctrinàriament sobre liberalisme. Parlava en Machado desde la seva cadira, com desde l'alt silló de una tribuna acadèmica, i, com a final de la seva oració, ens ha fet el present d'una frase, forta i daurada com el cinyac que beviam:

—En tota la península no's parla més que de la vitalitat lusitana i la catalana. No sembla sinó, senyors, que estem en aquell any de 1648...

—Si, és curiosa aquesta conversa...
—Jo pensava en la comunicació de l'Alomà i Hem d'apelar davant del món! Hem d'acudir al tribunal d'Europa! Doncs bé, davant d'una excelsitud del pensament europeu, don Machado, àrbitre d'un poble, oràcul de multituds, ànima propietària de clarividències, hem informat, i ell, el conseller àulic, després d'escoltarnos, constata la seva fe per les nostres paraules, ha fallat reivindicantnos, posant, al dir-ho, en la paraula «Catalunya», soroll heretge. Aquesta tarda, en aquest recel del cafè de Fornos, el vell cor de Madrid, la superioritat espiritual d'un home s'ha sumat a la glorificació catalana. I aquest home potser serà quefe d'Estat, potser repetirà les nostres paraules al seu poble, potser, en les vicissituds del temps, farà que una munió sorgeixi entre dues llunyanes terres, repetint-se l'història... Mentre tant, Madrid passa darrera els finestrals policòmics, indiferent a tot, ab l'esclèptica beatitud dels éssers que frueixen del sol sense adonar-sen.

Devallava el sol i era l'estància una flor morada, i era més bella en el capvespre la testa blanca del Bernat Machado. Hem sortit. El gran home portuguès ha corat vallescaament el cos, com un vell embaixador despedint a uns altres embaixadors en una hora de galanes i corals converses...

MARIUS AGUILAR

En Salmerón, la Solidaritat i la premsa estrangera

De la necrologia que la notable revista internacional de París «Le Courrier Européen» dedica a don Nicolau Salmerón, en traduí el paràgraf final:

«Salmerón havia acceptat ab entusiasme l'idea de la Solidaritat catalana. Ell fou el seu més ardent defensor. Durant la seva llarga experiència de quefe de l'oposició republicana, s'havia pogut donar de l'ineflicitat de la lluita parlamentària contra un sistema governamental al qual un règim de centralisme a ultrança feia senyor absolut de l'Espanya, disposant a son grat, no solament de tota l'administració fins als seus darrers rotlles, sinó fins dels seus mateixos dels electors. El caciquisme, aquest flagell de l'Espanya contemporània, trencava tota la solidaritat. Així és que se'n va adreçar al vast moviment nascut a Catalunya, per destruir aquest sistema nefast i instaurar, al menys en una regió, tot esperant que'l país enter la seguis, una vida realment nacional. Associant-se així aquests heretges d'una part de l'Espanya, Salmerón podria guanyar una nova confiança als destins del seu país i de l'ideal democràtic i republicà al qual s'afegia fidel en tot el curs de la seva admirable vida».

De Cala Ciutat

D'APASSIONAMENT

Amic Rahola: Vos bé podríeu saber lo molt que us aprecia'l que escriu aquestes ratlles. Y per això, perquè ho sabeu, no tinc necessitat de trobar a reüll aquest apeli, per fer-lo servir d'excusa, per de-manar-vos en nom d'ell, que perdoneu aquelles paraules, aquelles frases que puguin molestar-vos i que, en les ratlles que segueixen hi estan escrites ab una sinceritat absoluta.

En la sessió passada cometeu, amic Rahola, un greu pecat, lo humil crims de lo que passa a Cala Ciutat, no us perdono, no us absol del pecat que cometeu.

Sabeu a què'm refereixo? Ben segur... La comissió de cementiris tan quieta, tan pacífica, presentant a l'aprovació del consistori un dictamen trascendental, aquell en el qual se demanava que l'Ajuntament interposés un recurs d'absolució, contra la disposició del governador civil, per la qual se sospenia l'acord de l'Ajuntament de acudir en demanda als poders públics sobre la neutralització de cementiris—Oh! jo recordo aquella sessió en que's discutí el capital problema de la neutralització, i sento encara, al recordant-lo, córrer per les venes la meua sang arborada, i un batiment de cor, i una escalfor al rostre.

Y vos, amic Rahola, al posar-se a votació el dictamen de referència, abandonàreu el Saló de Cent... Y és així que jo considero com un greu pecat, com un pecat que no podem perdonar-vos cap dels homes de les vostres generacions.

Per què no votàveu en pró? Per què no votàveu en contra? O a l'an costat o a l'altre, però mai, mai, sortiu del Saló de Cent.

lo mateix un portuguès del Minho que de l'Alemtejo, i la futura república tindrà en compte aquestes diferències.

—La «solidaritat» preconiza l'intangibilitat nacional catalana i les autonomies locals. Molt il·loable. Però jo veig en la Solidaritat la transcendència d'una cosició cordial. En Salmerón president, ell, ell heretge, a carlins i carlins, encapsant l'orientació parlamentària, obtenint per la sola efectivitat de la seva representació un imperi sobre les àlies, enemigues de les idees liberals i dels contactes liberals, té una força virtualitat de liberalisme. La Solidaritat és una estupefacció apoteòtica sentimental, ab la qual triomfa lo que constitueix el nivell de la vida contemporània: la tolerància. Parlen els peripatètics madrilenys, ab tot d'ofesos, de que s'ha passat la bandera catalana per Madrid. I millor! Totes les banderes han d'esser inviolables i reduir al sol. Però veig que passa a Espanya lo que a Portugal i altres llocs d'Europa. El liberalisme, no com a doctrina, com a poder governatiu, està fracassant, i està imposant l'hipòcrisia de la coacció. No tenen ni la bona fe de la llibertat portada a pas de tortuga, però a la llibertat dels conservadors, ni la seva franquesa retardatària. Per què han de demanar els liberals espantats la restricció de lo que's conservat?

Hem raonat doctrinàriament sobre liberalisme. Parlava en Machado desde la seva cadira, com desde l'alt silló de una tribuna acadèmica, i, com a final de la seva oració, ens ha fet el present d'una frase, forta i daurada com el cinyac que beviam:

—En tota la península no's parla més que de la vitalitat lusitana i la catalana. No sembla sinó, senyors, que estem en

